

РЕШЕНИЕ

№ 147

гр. Бургас, 24.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Павел Ал. Ханджиев

Членове: Десислава Д. Щерева
Янко Н. Новаков

при участието на секретаря Станка Ст. Ангелова
като разгледа докладваното от Янко Н. Новаков Въззивно гражданско дело
№ 20232000500256 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 и сл. от Гражданския процесуален кодекс.

С Решение № 643 от 31.05.2023 г. по гр. дело № 20222100101631/2022г. Окръжен съд - Бургас се е произнесъл по иска на непълнолетната Г. С. Д. с ЕГН *****, действаща със съгласието на майка си М. И.а Д. с ЕГН *****, с адрес гр. Бургас, *****, със съдебен адрес гр. София, ул. „Иван Денкоглу“ № 7 – адв. В. Н. против „ДЗИ - **Общо застраховане**“ ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление гр. София, район Триадица, бул. „Витоша“ № 89Б за заплащане на сумата от 26000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди (болки и страдания), претърпени в резултат на непозволено увреждане при пътнотранспортно произшествие, настъпило на 10.01.2022 год. в гр. Бургас (на кръстовището на бул. „Захари С.ов“ и ул. „Въстаническа“), при което лицето С. К. Ф. с ЕГН ***** при управление на лек автомобил „Рено Клио“, рег. № ***** (застрахован при ответното дружество по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“) причинил на ищцата телесни увреждания, ведно със законната лихва, считано от 10.01.2022 год. до окончателно изплащане.

С. К. Ф., сочен като пряк причинител на увреждането, е конституиран като трето лице – помагач на ответника.

Искът е уважен частично – с присъждане на главница от 15000 лева ведно със законната лихва върху 2000 лева от главницата, считано от

17.05.2022 г. до окончателно изплащане.

В останалата част претенцията е била отхвърлена.

Ищцата е подала въззивна жалба против решението в частта, с която е отхвърлена претенцията й относно главницата, представляваща обезщетение за неимуществени вреди над размера от 15000 лева до горницата от 26000 лева, както и относно лихвите за забава.

Доводите във въззивната жалба се свеждат до следното:

Първоинстанционният съд не бил спазил критерия по чл. 52 от ЗЗД за справедливост на присъденото обезщетение. Не бил съобразил всички събрани доказателства (свидетелски показания и експертизи) за характера и тежестта на уврежданията, интензитета и продължителността на болките и страданията. Не била отчетена и икономическата конюнктура в страната към момента на деликта.

Възстановителният период продължавал и понастоящем. Ищцата щяла да изпитва негативните последици от инцидента през целия си живот.

Решението било постановено в разрез с установената съдебна практика в сходни случаи.

Неправилно бил отхвърлен искът за лихви за забава до завеждането на делото по аргумент, че ищцата не била посочила на застрахователя своя лична банкова сметка. Некоректно било позоваването на чл. 17 от Наредба № 49 от 16.10.2014 г. за задължителното застраховане по застраховки „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и „Злополука“ на пътниците в средствата за обществен превоз. Разпоредбата засягала само лицата, които били длъжни да сключват такава застраховка.

От друга страна цитираният подзаконов акт не трябвало да бъде прилаган, тъй като противоречал на КЗ, ЗЗД и други нормативни актове от по-висока степен.

Ответникът „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД и третото лице – помагач С. К. Ф. са оспорили жалбата с нарочни писмени отговори.

Според тях в първоинстанционното решение били направени обосновани правни изводи след подробен анализ на събраните по делото доказателства.

Присъденото обезщетение било адекватно на получената травма и на възстановителния период, който бил приключил. Били съобразени всички обстоятелства, свързани със страданията на ищцата. Спазен бил критерият за справедливост по чл. 52 от ЗЗД.

В отговора на „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД е цитирана практика на ВКС, според която изискването на чл. 17 от Наредба № 49 от 16.10.2014г. застрахователните обезщетения на ненавършили пълнолетие лица да се превеждат по техни лични банкови сметки е в съответствие нормата на чл. 130, ал. 3 от СК, въвеждаща специален ред за разпореждане с имуществени

права на деца.

Въпреки многократните настоявания на застрахователя, на името на непълнолетната ищца не била разкрита банкова сметка. По тази причина той не можел да изплати определеното от него обезщетение от 13000 лева.

Бургаският апелативен съд, като взе предвид събраните по делото доказателства и като съобрази разпоредбите на закона, приема следното:

Обжалваното решение е валидно и допустимо. То е постановено при изяснена фактическа обстановка.

От изслушаната автотехническа експертиза се установява, че на 10.01.2022 год. около 7:00 ч. сутринта, докато пресичала пешеходна пътека на кръстовището между бул. „Захари С.ов“ и ул. „Въстаническа“ в гр. Бургас, непълнолетната ищца Г. С. била блъсната от лек автомобил „Рено Клио“ с рег. № *****, управляван от С. Ф. К.. Няма данни за неправомерно поведение от страна на пострадалата. Според приетата медицинска експертиза тя получила частично разкъсване на вътрешна колатерална връзка в коляното на левия крак без засягане на костните структури. Проведено било консервативно лечение - имобилизация с тутурна шина за срок от 35 дни. Последвала физиотерапия. Възстановителният процес е приключил. Той протекъл гладко и без усложнения в рамките на 2 месеца.

Няма спор, че за автомобила, с който е извършено увреждането, е била сключена застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ с ответното дружество.

Първоинстанционният съд е обсъдил всички релевантни доказателства относно механизма на увреждането и претърпените вреди, включително и показанията на свидетелката Дубарова относно преживения от ищцата дискомфорт.

При тези данни в съответствие с разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД правилно е било присъдено обезщетение в размер на 15000 лева (вместо определените от застрахователя 13000 лева).

Съгласно разпоредбата на чл. 429, ал.3 от КЗ застрахователят дължи лихви върху обезщетението не от деликта, а от уведомяването му по реда на чл. 380 от КЗ, което е станало на 17.05.2022 г. В този смисъл има и практика на ВКС по чл. 290 от ГПК: Решение № 128 от 4.02.2020 г. на ВКС по т. д. № 2466/2018 г., I търг. отд.

Действително застрахователят е трябвало да преведе обезщетението по лична банкова сметка на непълнолетната ищца съгл. чл. 17 от Наредба № 49 от 16.10.2014 г. за задължителното застраховане по застраховки „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и „Злополука“ на пътниците в средствата за обществен превоз. Това изискване се обяснява със специалния ред по чл. 130, ал. 3 от СК за разпореждане с имуществени права на непълнолетни.

Няма спор, че такава сметка не е била открита, поради което следва да се приложат правилата за забава на кредитора. В този случай, за да се очисти от собствената си забава, застрахователят е трябвало да депозира дължимата сума в банка съгл. чл. 97, ал. 1, изр. II от ЗЗД. Това обаче не е сторено. От друга страна следва да се подчертае, че застрахователят отговаря на самостоятелно основание за забавата на делинквента (със забележката, че дължи лихви не от увреждането, а от уведомяването съгласно чл. 429, ал.3 от КЗ и цитираната по-горе практика по чл. 290 от ГПК).

Изложеното обосновава извод, че искът по чл. 432 от КЗ е основателен до присъдения размер на главницата от 15000 лева ведно със законната лихва, считано от 17.05.2022 г. до окончателно изплащане. Ето защо обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която е отхвърлен искът за лихви, начислени върху част от главницата на стойност 13000 лева за периода от 17.05.2022 г. до окончателно изплащане. В тази част претенцията следва да бъде уважена.

Посочените лихви не формират цена на иска и не водят до промяна относно присъдените разноси пред първата инстанция и държавната такса.

Ето защо в останалата обжалвана част решението следва да се потвърди.

С оглед обжалваемия интерес от 11000 лева, заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение от 1668 лева с ДДС за представителство пред настоящата инстанция се равнява на минимума по Наредба № 1 от 09.07.2004 г. на ВАС. Възражението за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК е неоснователно.

Предвид постановения резултат в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноси за въззивното разглеждане на делото в размер на 1650 лева.

Мотивиран от горното, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 643 от 31.05.2023 г. по гр. дело № 20222100101631/2022г. на Окръжен съд - Бургас В ЧАСТТА, с която е отхвърлен искът на Г. С. Д. с ЕГН *****, действаща със съгласието на майка си М. И.а Д. с ЕГН *****, с адрес гр. Бургас, *****, със съдебен адрес гр. София, ул. „Иван Денкоглу“ № 7 – адв. В. Н. против „ДЗИ - **Общо застраховане**“ ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление гр. София, район Триадица, бул. „Витоша“ № 89Б за заплащане на законната лихва, начислена върху част от главницата на стойност 13000 лева за периода от 17.05.2022 г. до окончателно изплащане. Вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА „ДЗИ - Общо застраховане” ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление гр. София, район Триадница, бул. „Витоша“ № 89Б да заплати на Г. С. Д. с ЕГН *****, действаща със съгласието на майка си М. И.а Д. с ЕГН *****, с адрес гр. Бургас, *****, със съдебен адрес гр. София, ул. „Иван Денкоглу“ № 7 – адв. В. Н. законната лихва, начислена върху част от главницата на стойност 13000 лева за периода от 17.05.2022 г. до окончателно изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 643 от 31.05.2023 г. по гр. дело № 20222100101631/2022г. на Окръжен съд – Бургас в ОСТАНАЛАТА ОБЖАЛВАНА ЧАСТ.

ОСЪЖДА Г. С. Д. с ЕГН *****, действаща със съгласието на майка си М. И.а Д. с ЕГН *****, с адрес гр. Бургас, *****, със съдебен адрес гр. София, ул. „Иван Денкоглу“ № 7 – адв. В. Н. да заплати на „ДЗИ - Общо застраховане” ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление гр. София, район Триадница, бул. „Витоша“ № 89Б съдебноделоводни разноси пред въззивната инстанция в размер на 1650 (хиляда шестстотин и петдесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____